

A woman with her back to the camera, looking out a window. She is wearing a red and gold historical dress with puffed sleeves and a high collar. Her hair is styled in an updo. The window has a diamond-patterned lattice. The scene is lit with warm, golden light from the window.

EVA AVA
ŠRANKOVÁ

Isabela

... A SMRTĚ ŠEPKÁ O LÁSKE...

Izabela

... A SMRTĚ ŠEPKÁ O LÁSKE...

EVA AVA
ŠRANKOVÁ

Tzabela

... A SMRŤ ŠEPKÁ O LÁSKE...

 Fortuna
Libri

Text © Eva Ava Šranková, 2020
Cover design © Pavlína Černá, 2020
Cover photo © Lee Avison/Arcangel

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2020

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Denisa Stareková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-986-6

Mojim čitateľom...

*... pretože Izabelin príbeh vás chytil za srdce,
a tiež preto, lebo aj vďaka vám stále píšem.*

Ďakujem, že ste...

*Ak tí, ktorí milovali, zabudli na nežnosť, smrti
zostane iba málo, čo by im vzala.*

(G. G. Byron)

PROLÓG

Mors ultima linea rerum¹

1456

1

Izabela neodtrhala pohľad od rozkonárenej moruše, ktorá sa skláňala pod náporom vetra dujúceho od rieky. Vôňa bahnitého toku jej búšila do nozdier, dráždila ju, sila vetra jej vyrážala dych. Ešte dopoludnia si pochutnávala na sladkých plodoch morušovníka, teraz jej chladný vzduch strapatil vlasy a olizoval tvár. Prechádzal ľahkou tkaninou jej šiat, zavrtával sa jej pod kožu, prenikal ku kostiam – až ju striaslo.

„Kiežby radšej sprchlo...“ zodvihla zrak k zamračenej júnovej oblohe a potom zavrela okno.

„Izabela, miláčik, nemuč sa už. Stačí! Miloval som ťa ako nijakú inú a, bohuprisahám, vždy ťa budem ľúbiť. Bu-

dem pri tebe stáť: nájdeš ma v Blanche Eleanor. Ona naplní tvoje dni láskou a nehou, pre ňu budeš žiť!“

Bentrandov slabý hlas k nej doliehal navzdory hlbokému zamysleniu, v ktorom sa ocitla od toho nešťastného dňa. Odlepila sa od okna, a keď sa usadila naproti manželovi, uvedomila si, aká je skrehnutá.

Musím prikázať, aby rozkúrili v kozube. Noc bude chladná...

Pri pohľade na muža, ktorý ju tak veľmi miloval, postrehla, že sa splnilo jedno z jej želaní – konečne otvoril oči. Ako rada by sa usmiala, ibaže krásnu tvár jej už niekoľko dní nezdobila potecha, zastrela ju ľútosť a máčali slzy.

Dotkla sa manželovej ruky, vzápätí pocítila, ako jej zo vrel prsty.

„Si ako ľad... Pod'... ľahni si ku mne...“

Sprvoti naňho pochybovačne pozrela, ale keď zistila, že svoje slová myslí vážne, vyhovela jeho želaniu. Odhrnula teplú prikrývku a stúlila sa vedľa neho ako ukonané zvieratko.

Hľadajúc útočisko v manželovom náručí, nežne ho objala a hlasno vzdychla. Bola unavená a v Bentrandovom objatí bolo tak dobre!

„Prečo, Bentrand? Prečo sa to musí skončiť takto?!“ spytovala sa s trpkosťou. Za nešťastie, ktoré ich postretlo, vinila osud.

„Čestná smrť je lepšia ako hanebný život, Izabela,“ šepol. „*Scusami...*“²

Honesta mors turpi vita potior. Bentrandoва tvár odrážala hlboké presvedčenie, keď naňho hľadela. Nepochybovala, že znova by sa zachoval rovnako. Aj ona verila slovám Tacita.

Má vôbec význam bojovať s osudom? Ak áno, za akú cenu? Čím všetkým budem musieť ešte zaplatiť, aby som mohla byť opäť šťastná?

Obete... Izabela mala pocit, akoby jej neprestajne krížili cestu. Či k nej sudba naozaj nebude milosrdná?

Spánok jej sadal na viečka, privieral jej oči a ona sa mu nebránila. Bubnovanie dažďa na obločné sklo, ktorý sa zakrátko strhol z nízko sa prevažujúcej oblohy, už nepočula.

NEJASNÝ NEPOKOJ JU prinútil zobudiť sa. Otvorila oči a pery zovreli do tenkej čiarky. Nevedno prečo sa zachvela.

Obostretí nočnou tíšinou, kúpali sa vo svetle nafúkutej luny, ktorá sa zrkadlila na pokojnej hladine rieky Arno.

Zizajúc do bledej tmy, nastražila uši a načúvala dychu spiacceho domu.

Izabela si bola istá, že sa prihodilo čosi strašné. Ticho, ktoré ju obklopovalo, ju znepokojilo.

Prešla minúta, možno dve, kým si uvedomila, čo sa naozaj prihodilo: Bentrandoval namáhavý dych ustal – vôkol nej sa rozliehala takmer hmatateľná tíšina.

Napriek strachu sa pozviechala z postele a vstala.

Opatrne vyšla z izby. Keď v chodbe natrafila na svietnik z jeleních parohov, vrátila sa späť. Našľapujúc po huňatom koberci, podišla k lôžku a svetlo položila na intarzovaný stolík pri posteli. Nevšímalala si perleťové ozdoby, ktorými bol stolík okrášlený, a naklonila sa k manželovi.

Bertrand Veraldí ležal bez pohybu. Meravé oči upieral na Izabelu, zranená hrud' sa mu nedvíhala. Bol mŕtvy.

Pri pohľade na muža, ktorý ju v najt'ažších chvíľach života neopustil, jej zovrelo srdce. Dych sa jej zasekol v hrudi, slzy jej zmáčali líca.

Izabela de Vosges sa zviezla na podlahu, tvár si zabori-la do dlaní. Otriasli ňou vzlyky.

Slzy odplavovali bolesť zo straty mladého muža, ktorý zomrel zbytočnou smrťou.

Vedela, že Bentrandoval koniec sa nezadržateľne blíži, jeho skon ju však aj tak zastihol nepripravenú. Ved' či sa na smrť dá pripraviť?

Keď ranné zore prenikli do renesančného paláca Mozziocov, Izabela stála pri obloku a hľadela do záhrady. Jej vystretý chrbát niesol neklamné znaky nemenného rozhodnutia...

Mladá, tridsaťpäťročná žena s krásnou tvárou, ktorú kedysi miloval a láskal princ a ktorej sa klaňal kráľ, bola odhodlaná bojovať s osudom.

PRVÁ ČASŤ

KRV NIE JE VODA

leto – jeseň 1456

2

Nad západným pobrežím polostrova Cotentin sa zúrivo zbíhali sivočierne mračná. Hrčili sa nad vyprahnutým krajom, takmer sa dotýkali veží zámku obohnaného priekopou, ktorý stál na vyvýšenine za románskym Kostolom Saint-Germain v Barneville. Z opevneného mestečka, postaveného na kopci, bol dokonalý výhľad na more a malý rybársky prístav v Carteret.

Obyvatelia oboch mestečiek boli prevažne rybári, ktorí v čase nebezpečenstva hľadali útočisko u svojich ochrancov, u slávnej rodiny de Carteret. Pochádzala zo starobylého rodu normandských barónov, ktorí v dejinách Anglicka zohrávali dôležitú úlohu.

Mužskí členovia rodín však dnes nevyplávali na more. Pripojili sa k svojim blízkym, k susedom, priateľom a zná-